

Børne Blad

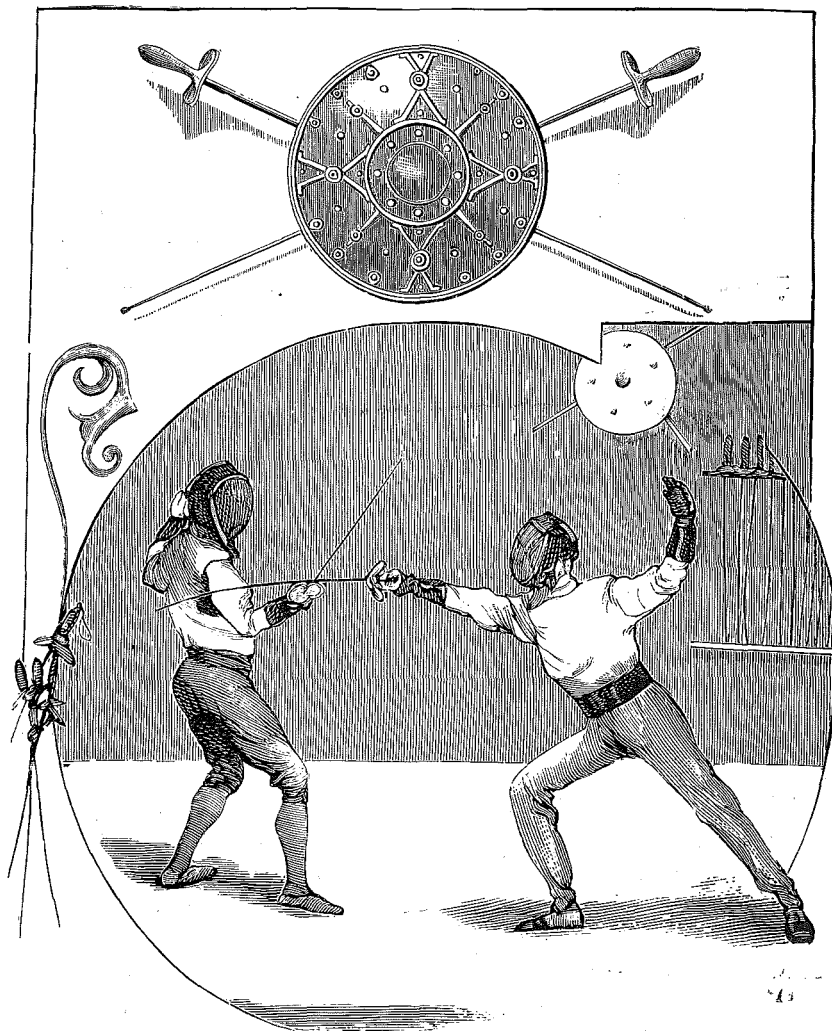

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

20de mai 1894.

20de aarg.

Floretfegning.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflid. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Lyvende læse.

Den første artikel. I.

ABC-klassen: Den første artikel.

Katekismus-klassen: Den første artikel og Luthers forklaring til de ord: „forhindrer alt ondt“.

Forklarings-klassen: Den første artikel og Luthers forklaring.

Wink.

1. Om hvem handler den første artikel? Om Gud fader.
2. Hvorfor kalder vi den første person i treenigheden fader? Vor herre, Jesus Kristus, er hans søn.
3. For hvem ellers er Gud bleven en fader? For os mennesker.
4. Hvorledes det? Han har givet os sin søn, Jesus Kristus, til broder.
5. Naar kalder vi med rette Gud vor fader? Naar vi ved troen paa Jesus Kristus er blevene Guds børn.
6. Hvorfor kalder vi den første person i treenigheden den „almægtige fader“? Fordi han ved sit blotte ord har gjort alting af ingenting (Bbh. 1).
7. Hvad forslaaes her under „himmelen og jorden“? Alt det, som er skabt, baade det, som ikke kan sees, og det, som kan sees.
8. Hvilke er de fornemste skabninger, som ikke kan sees? Englene.
9. Hvormange slags engle er der? Onde og gode.
10. Hvad er de gode engle? Mægtige, hellige og salige aander.
11. Hvad gjør de gode engle? De lover Gud og udretter hans befaltninger, især ved at tjene os (Jesu fødsel, Bbh. 53; Daniel, Bbh. 45; Lazarus, Bbh. 70).
12. Hvorfra er de onde engle komne? De onde engle var ogjaa engang gode, men de blev ulydige mod Gud, og blev da for evigt forstøbte af ham.
13. Hvad heber de onde engles øeriste? Djævelen eller Satan.
14. Hvad gjør djævelen og hans engle? De habere og mobstaar Gud og søger altid at forberve os (Syndes-fabet, Bbh. 3; Jesu fristelse, Bbh. 58).

Lessons for the Sunday School.

Twentieth Lesson.

THE FIRST ARTICLE. I.

ABC Class: The First Article.

Catechism Class: The First Article and Luther's Explanation, to the words, "guards me against all evil."

Explanation Class: The First Article and Luther's Explanation.

INSTRUCTION.

1. Of whom does the first article treat? Of God the Father.
2. Why do we call the first person in the Trinity the Father? Because our Lord Jesus Christ is his Son.
3. To whom has God also become a father? To us.
4. How? He has let his Son, Jesus Christ, become our brother.
5. When can we truly call God our father? When we, through faith in Jesus Christ, have become God's children.
6. Why do we call the first person in the Trinity the "almighty Maker or Creator?" Because he, by his mere word, has made everything out of nothing.—B. H. 1.
7. What is here meant by "heaven and earth?" All things that are created, the invisible and the visible.
8. Which are the principal invisible creatures? The angels.
9. How many kinds of angels are there? Good and evil angels.
10. What are the good angels? Powerful, holy, and blessed spirits.
11. What do the good angels do? They praise God, carry out his commands, and serve us. The birth of Jesus,—B. H. 53; Daniel,—B. H. 45; Lazarus,—B. H. 70.
12. Whence came the evil angels? The evil angels were also created good, but they became disobedient to God and were thrust away from him for ever.
13. What is the chief of the evil angels called? The devil or Satan.
14. What do the devil and his angels do? They hate and oppose God and always seek to destroy us. The fall,—B. H. 3; The temptation of Jesus,—B. H. 58.

Flaggermusen.

En historie fra en ung piges liv.

Florentine var den eneste datter af en rig kjøbmand i landets hovedstad. Hun var et sjældent smukt barn, det var alle folk enige om. Og hendes tante mente endog, at en engel var skønnere.

Indtil Florentine var ti aar gammel, var hun ogsaa en snild og tækelig pige. Men senere begyndte hun stadig at staa foran det store speil inde paa sit værelse; det var forstrækeligt, hvorlænge hun kunde blive staaende paa den maade og snart strække hovedet tilvenstre, snart tilhøjre og gibe sit legeme alle mulige stillinger for bedre at kunne se sig selv.

En dag fik hendes gamle barnepige se

hende staa saaledes. „Florentine! Florentine!“ udbrød hun og holdt fingeren advarende i beiret. „Du maa endelig ikke staa for meget foran speilet. Det er ikke mange ting, som er saa farlige som dette for en ung pige.“

Florentine gav sig blot til at le.

„Ja, jeg mener det alvorlig, barnet mit. Og jeg siger dig endnu engang: Speilet er en meget farlig ting.“

„Hvad mener du dermed, Sofie?“

„Jeg mener, at naar en ung pige ser sig for meget deri, bliver hun forsængelig og stolt, og en pige, som er forsængelig og stolt, er en alt andet end elstbærdig skabning, om hun er aldrig saa pen og smuk.“

Florentine hørte ikke stort paa disse advarende ord, men blev for hver dag værre. Ogsaa moderen havde lagt merke til sin datters lyst til at speile sig og havde mere end en gang bedet hende om endelig ikke at lade speilet forgifte hende.

„Forgifte mig? Kvikløbet er dog paa bagtiden og sidder ikke saa løst“, var den lille pige næsevis nok til ved en saadan anledning at svare sin mor.

„Du forstaar vist, hvad jeg mener. Det vil forgifte dit hjerte, saa du tilsidst bliver en indbildsk nar.“

„Na, du behøver ikke at være bange, mama! Jeg ser blot paa mine sløiser og baand.“

Snart var moderens formaning glemt, og det blev ikke bedre, da en dag den gamle tante havde sagt: „Min lille Florentine, du er rigtig en henrivende engel.“ Hun var næsten ikke til at faa bort fra speilet; hundrede gange om dagen maatte hun betragte „den henrivende engel.“ Hun stillede endog sit skrivebord foran speilet for ogsaa at se, hvorledes det tog sig ud, naar den „henrivende engel“ skrev og — tyggede paa penneskafet.

Naar hun skulde paa skole, stod hun først en lang tid foran speilet, og naar hun var færdig dermed, spurgte hun først moderen: „Mama, er jeg ikke pen nu?“ Derpaa kom hun med et eller andet lignende spørgsmaal til Sofie: „Hvorledes synes du, jeg ser ud idag?“ Paa veien gennem køkkenet traf hun saa kanske løkkepigens og undlod da ikke at bede hende: „Se nu paa mig! Ikke sandt, du synes, jeg er pen?“ Og traf hun

nede i trappen flere, maatte de svare paa, om hendes hat sad ret, om sløret hang rigtig, om man kunde se hendes krøller, om krabben tog sig godt ud, og om hun i det hele ikke var svært pen idag. Og altfor ofte hændte det, at man var tankeløs nok til at svare hende: „Jo, jo frøken Florentine. Du er aldeles nydelig. Der findes vist ikke nogen saa pen pige i hele byen.“

En dag stod Florentine foran speilet og indtog de latterligste stillinger. Hun dreiede sig paa halsen, at næsen næsten vendte ret bagud; men atter og atter fattede hun: „Det gaar ikke — nei det gaar ikke.“ Nu hørte hun Kristi, saa heds stuepigens, gaa i sivebærelset. „Kristi, Kristi!“ raabte hun. „Skynd dig og kom ind!“

„Hvad er det, du vil?“

„Kan du sige mig, Kristi, hvad man skal gjøre for ogsaa at kunne se sig bagfra? Jeg er ellers ræd for, at en eller anden krølle eller et haand kunde hænge galt.“

„Det er ikke vanskeligt, lille frøken!“

„Nei, er det sandt? Det maa du lære mig!“

„Du maa blot have to speil, og holde et af dem i haanden, medens du staar foran det andet.“

„Der, Kristi, har du en æste med pomade, fordi du lærte mig det.“

Kristi takkede og gik ud. Hun var imidlertid ikke kommen langt, før Florentine raabte efter hende: „Kristi, Kristi! Endnu et! Siden du kunde hjælpe mig i det ene, kan du maasse ogsaa i det andet.“

„Hvad er det?“

„Na, jeg vilde saa gjerne vide, hvorledes jeg ser ud, naar jeg sover? Du ved vel ikke, hvorledes det kunde lade sig gjøre?“

„Nei det ved jeg virkelig ikke. Men jeg skal svørge Sofie; kanske hun ved det.“

„Nei lad endelig ikke Sofie faa høre noget derom. Hun brummer altid som en bjørn, naar hun finder mig foran speilet. Og da jeg nylig købte det lommespeil, som jeg har vist dig, spurgte hun, om jeg ikke ligesaa godt med engang vilde lime et speil fast til næsen min. Nei, da faar hellere du komme ind, medens jeg sover, og siben beskrive mig, hvorledes jeg ser ud.“

Ligesom alle andre forsængelige mennesker, begyndte Florentine naturligvis snart at sammenligne sig med andre og spørge:

de.

„Findes der virkelig andre piger, der er saa smukke som jeg?“ Og ialfald besvarede hun selv dette spørgsmaal med: „Nei, jeg er den smukkeste.“ Og hvad var følgen deraf? Hun begyndte med foragt at se ned paa andre piger og bryste sig som en paafugl.

Sær var Florentine stolt af sit smukke haar. Dette havde ganske vist en kraftig vækst og hang i sorte lokker ned over hendes nakke; men disse lokker blev hun heller aldrig træt af at tænke paa; mindst ti gange om dagen blev de klemmede, børstede og krøllede o. s. v. Og hvert øieblik kjendte hun med sine smaa, fine hænder efter, om haaret forøvrigt var i den bedste orden.

Ogsaa den forstandige far havde lagt merte til sin datters svagthed og talte en morgen alvorlig til hende derom. Hans ord gjorde indtryk paa Florentine, og hun lovede bedring. Men ikke mere end fire uger senere var atter speilet hendes bedste ven og krøllerne hendes afgud.

Saaledes gik tiden. Florentine var bleven konfirmeret; hun blev betragtet for voksen og frydede sig ved at kunne vise sig som „dame“. Med sine forældre boede hun om sommeren ude paa et landsted, som laa tæt ved landeveien; fra husets underste værelse førte i første etage en dør ud til en veranda.

„Dette skal være min yndlingsplads“, sagde Florentine til sig selv; hun lod sit sybord sætte derud og tilbragte en stor del af sin tid der. „Her“, tænkte hun, har jeg den bedste anledning til at lade de forbigaaende beundre mine smukke krøller, og det smigrede hende, naar bondepigerne blev staaende nedenfor verandaen og beundre „den smukke pige med det smukke haar“.

Den fjettede august var Florentines fødselsdag. I den anledning var nogle familier fra byen med sine døtre budne derud. Stuepigen maatte denne dag staa mindst hele to timer og hjælpe Florentine at pynte sit haar. „I dag er det en dag, som det gjælder at glimre dobbelt“, sagde den unge frøken.

Man ventede gæsterne udober mod aften, og Florentine stod allerede en time i forveien paa verandaen, færdig til at tage imod dem. Hun lænede sig imod rækverket og frydede sig ved tanken paa, hvorledes hun om aftenen skulde overstraaale alle de andre damer, og strøg med velbehag sine

lokker, som sagte slagrede for aftenvinde. Men medens hun stod saaledes, havde hun ikke lagt merke til en slaggermus, som sløi omkring i nærheden og stadig kredsede nærmere og nærmere ned mod hende.

Pludselig sprer Florentine med et højt skrig begge hænder til hovedet og styrter ind. Slaggermusen havde slaaet ned i hendes haar og kunde ikke komme løs igjen. Florentine skreg som en affindig og raabte om hjælp, medens det lille dyr vikede sig fastere og fastere i hendes haar.

Tilfaldt kom hendes forældre styrrende hende tilhjælp. Hendes haar var da en eneste forvirret masse.

„Men hvad er der dog paa færde?“ spurgte forældrene i munden paa hverandre; men deres datter var af bare angst og forfættelse næsten ikke istand til at svare. Hun havde trykket ansigtet ned mod et blødt stol-sæde og holdt med begge hænder krampagtig om haghovedet.

Man reiste hende straks op. Da far og mor saa hendes ligblege ansigt, blev de endnu mere forfækkede. Hun var saa medtagen, at hun ikke kunde holde sig paa benene, men sank tilbage i en stol og bevægede.

De forfækkede forældre vidste ikke, hvad de skulde gjøre; men snart opdagede de slaggermusen og forstod det hele. Faderen begyndte straks at forsøge paa at faa den løs; men det var et alt andet end let arbejde. Naar han havde faaet en fod eller en vinge fri og skulde begynde paa den anden, viklede den første sig lige fast.

„Kom med en saks“, sagde han tilslut.

„Men de pene lokker!“ sukede moderen.

„Det faar ikke hjælpe“, var svaret. „Ovis hun kommer til bevidsthed og endnu kjender dyret i sit hoved, kan det blive rent farligt for hende. Haaret maa af!“

Knapt to minutter senere laa alle de delige lokker, som hun nylig havde været saa stolt af, paa gulvet. Netop som faderen var færdig dermed, traadte de første gæster ind; man kan let tænke sig til, hvor forfækkede de blev ved det syn, som mødte dem. Nogle vandslag bragte snart Florentine til bevidsthed igjen; men hun maatte gaa tilfængs, og det blev en sørgelig fødselsdagsaften for hende.

Da hun næste morgen vaagnede og reiste

fig op i sengen, kom hun straks til at kaste et blik i spejlet over sengen. Hun saa straks følgerne af gaardsdagens oplevelse, men ikke et eneste klageord kom over hendes læber. „Jeg har faaet det, som jeg har fortjent“, sagde hun senere til sin far; „jeg havde rent glemt dine ord, men nu er jeg atter kommen dem ihu. Tilgiv mig, papa! Tilgiv mig, mama!“

Otte uger senere, da hun forlængst var gaaet frisk igjen, fandt hun en morgen en ny liden tingest staaende paa sit skrivebord. Det var slaggermusen, som var bleven udstoppet og sat paa en staastraad. Faderen havde ladet den udstoppe; han vilde, at det stadige blik paa den skulde virke advarende for datteren.

Følger af dovenskab.

Georg var 12 aar gammel, da han kom ind i en borgerskole. Hans far ofrede mange penge for at skaffe ham bøger og klæder. Men Georg var ikke flittig. Skolens bestyrer sagde ham ofte, at det aldrig vilde gaa ham vel, hvis han ikke var flittig i ungdommen. Men Georg tænkte bare paa at more sig. Ofte kom han i skolen uden at have læst paa sin lektse, og naar han blev hørt, begyndte han at hatte og stamme, og han begik saa mange dumheder, at hans kamerater havde møje med at afholde sig fra latter. Han var en af de daarligste elever i skolen; thi han var en af de dovneste. I fritiden, naar alle de andre sprang ude paa pladsen og legede maatte Georg sidde inde og læse paa sin lektse. I legen var han aldrig munter og glad, som de andre; thi kun den flittige kan ret more sig ved sine lege. Ingen syntes heller om at lege med ham. Naar man skulde slaa bold, og man skulde vælge sine kamerater, valgte man først alle andre, før turen kom til Georg. Saaledes havde han det ubehagelig baade i og udenfor skolen. Naar fritider var forbi, og de andre gutter vendte hjem, gik de og forfriskede ind igjen, saa man Georg komme med slæbende skridt til sin bænk. Enten sad han og sov i skolen, eller ogsaa fordrev han tiden med at fange fluer, som han lukkede inde i smaa huller, som

han havde staaet i sit bord. Naar læreren vendte ham ryggen, kastede han smaa papirtugler om i værelset. Blev han kaldt frem for at læse sin lektse, saa var han saa slau og elendig, som om han skulde frem og saa bank. Medens de andre gutter, glade og lykkelige reiste sig raske og læste sine lektser med liv og lyst, naar turen kom til dem, saa gik det for Georg saa uselt og sent, og han begik saa mange bommerter, at de andre stammede sig over at have ham til klassekamerat. Saa skulde han ind i latinskolen. Nu fulgte en tung tid for ham.

I borgerskolen havde han endda saa nogenlunde staaet sig igjennem, men paa latinskolen blev det anderledes. Der viste de ingen staaensomhed med dovn og ubidende gutter. I latinskolen fik han kamerater fra landets forskjellige skoler, og i deres nærberøelse maatte han nu svare paa lærerens spørgsmaal. Stakkars gut! Han fik dyrt betale for sin dovenskab. Det var rent uværdigt at se ham skjælve i hvert lem af frygt for, at han skulde blive hørt, og blev han saa hørt, kom han som oftest „ud af det“, saa læreren maatte gaa fra ham og spørre en anden.

Under tiden gav han saa bagvendte svar og begik saadanne dumheder i det skriftlige arbejde, at hele klassen brød ud i stoggerlatter. Dette er det bifald, lachhed og dovenskab høster. Alle de stinke elever styede hans selskab. Tilslut tabte han al lyst, begyndte saa at drive, kom i slet selskab og blev lidt efter lidt et usedeligt menneske. Saa blev han udbist af skolen, og han forlod denne, foraatet af alle.

Nogle aar bagefter traf man den stakkars Georg i New York som en ombankede tigger, uden penge og uden venner.

Jeg haaber, at I, kjære unge læsere, lægger eder denne fortælling paa hjerte og lærer deraf, hvor syndigt og fordærveligt det er at være dovn og forsømmelig i sin ungdom. Tiden er det kostbareste af alt. Brug den derfor vel! Hvert barn, som vil til himmelen, maa vogte sig for dovenskabens synd. („Bblt.“)

Bagvaskeren har djævelen paa tungen, den, der hører paa ham, har ham i øret — der er liden forskjel mellem dem.

Floretfegtning

(Se billedet.)

Floret er en slags kaarde, som bruges ved fegteøvelser. Den har en lang tynd klinge, som gjerne er forsynet med en liden flad dup paa spidsen for ikke at skade modstanderen. De fegtende har som regel en maske af staaltraad for ansigtet.

Forskjellige fegteøvelser hører naturligvis først og fremst hjemme blandt de militære; de menige soldater i vort land opøves i bajonetfegtning, og vore officerer lærer baade sabel- og floretfegtning. Dog ogsaa udenfor de militære kredse holdes der i vore turn-lokaler og gymnastiske øvelser i sabelfegtning saavel som floretfegtning, ikke mindst den sidstnævnte.

I udlandet var især for i tiden hensigten med saadanne øvelser at oplæres i at kunne bruge sine vaaben ved dueller; i vort land har aldrig duelvæsenet formaaet at trænge ind, og nu er dueller forbudte ogsaa i de fleste andre europæiske lande, de finder dog paa sine steder fremdeles ikke saa sjelden sted, om de end bliver mindre og mindre almindelige.

Floretfegtninger er derfor nærmest at betragte som en slags gymnastisk øvelse. Den styrker i høt grad legemets muskler og bidrager til smidighed og bøielighed.

Vidt hovedbrud.

2	5			36
34				3
33				4
31				6
1	32			35

De 24 tomme rubriker i ovenstaaende firkant skal fyldes med tallene 7—30 saaledes, at summen af de seks tal i samme række bliver 111,

enten man summerer ovenfra nedad eller fra højre til venstre, og saa at man ogsaa ved at summere paatvers fra hjørne til hjørne faar 111 i sum.

Han kunde ikke andet.

En fattig, uvidende negergut, som ikke havde lært stort andet end at pudse sko og støvler, bære ved og vand og udrette nogle andre lignende smaahjysler, der forekommer paa en bondegaard i Amerika, fik engang lov til at følge med familien til kirke i den nærliggende by. Allerede iynnet af det indre af kirken opvakte guttens forbauselse, men da orgelet og sangen fyldte templet med sine underbare toner, stod han som falden fra skyerne; han lyttede en stund med vidt-aaben mund, indtil en strøm af taarer brød frem af hans store øine og uhindret flød ned over hans mørke kinder. Hans taarer op-hørte ikke at rinde, førend de sidste toner var hændede under den høie tempelhvælving. Da han siden blev spurgt om, hvorfor han havde grædt saameget, svarede han, at han ikke kunde forklare det, men han havde ikke kunnet andet, fordi det var forekommet ham, som om han havde været noget ganske andet end en fattig negergut. — Hvorledes vidner ikke denne lille hændelse om den underfulde magt, der ligger i musikens toner, især naar den istemmes til Guds lov og pris.

Skulte dyr og byer.

1. Han er stærk. (2 fugle.)
2. Kom, Kristian! Zasten skal vi paa stolen (1 by, 1 pattedyr.)
3. Der er en stat skult her. (2 dyr)

Die G. N.

